

Arrest

nr. 344 705 van 13 april 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 14 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 14 mei 2025.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 327 122 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wordt.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 mei 2025 wordt verzoeker door de politiezone VLAS op heterdaad betrapt op een diefstal uit een voertuig, waarna hij de vlucht neemt. Hij wordt aangetroffen met een deel van de buit op zich. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld wegens illegaal verblijf.

Op 14 mei 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Vlas op 14/05/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer 1):

naam: C.

voornaam: G.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: /

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is enkel in het bezit van een Georgisch paspoort op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden; Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14/05/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene weigerde te antwoorden op de vragen die hem door de PZ Vlas werden gesteld in het kader van zijn hoorrecht. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch blijkt er sprake te zijn van medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen over zijn aankomst in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14/05/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem/haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene weigert verklaringen af te leggen over zijn aankomst in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14/05/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Georgië.”

Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze vordering werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 327 122 van 22 mei 2025.

Eveneens op 14 mei 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van Vlas op 14/05/2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : C.

voornaam : G.

geboortedatum : (...)1990

geboorteplaats : /

nationaliteit : Georgië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 14.05.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14/05/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene weigerde te antwoorden op de vragen die hem door de PZ Vlas werden gesteld in het kader van zijn hoorrecht. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de administratie in kennis te stellen van de

specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft, noch blijkt er sprake te zijn van medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Verzoeker werd op 7 juni 2025 gerepatrieerd naar Georgië.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding die in de eerste bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen”. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet - niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“a) *Nopens de schending van art. 7,3° van de Vreemdelingenwet iuncto Art. 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht)*

1. Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2. Er wordt in casu verwezen naar het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt zou zijn op een enkele diefstal uit voertuig.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3. Het komt verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (RvV 22 mei 2017, nr. 187.290; 10 januari 2019, nr. 214.980).

Verweerder moet derhalve zijn beslissing baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de vreemdeling en dit aan de hand van objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt (RvV 21 mei 2019, nr. 221.533; 1 0 juli 2019, nr. 223.837), m.a.w. verweerder moet beoordelen of het gedrag van verzoeker een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde oplevert (RvV 4 mei 2018, nr. 203.547).

Uit de motivering blijkt dat dit in de bestreden beslissing niet het geval is. Verwijzend naar één enkele feit poneert verwerende partij dat verzoeker een neiging vertoont dit gedrag in de toekomst te herhalen.

De bestreden beslissing had minstens moeten motiveren waarom deze voorgaande aanleiding kan geven tot de conclusie dat verzoeker vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde (RvV 10 januari 2019, nr. 214.980).

Om een bevel te nemen, wordt evenwel vereist een gedrag dat "ernstige redenen van openbare orde" uitmaakt en een "werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving". De beslissing moet ook in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds uiteengezet beantwoord het gedrag van verzoeker daar niet aan.

De bestreden beslissing schendt het evenredigheidsbeginsel door niet specifiek en duidelijk te motiveren waarom ondertussen gedateerde feiten kunnen aantonen dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zou verder te zetten.

4. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Er wordt kort verwezen naar het winstgevend karakter van de feiten, waaruit een gevaar op bijkomende feiten wordt afgeleid.

Deze redenering raakt uiteraard kant noch wal.

Verwerende partij laat eveneens na te vermelden dat verzoeker na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten. Klaarblijkelijk was de procureur des Konings minder overtuigd van het gevaar op recidive.

5. In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De loutere verwijzing naar het feit dat verzoeker werd tegengehouden door een politiepatrouille maar na verhoor werd vrijgelaten vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door zijn persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met

andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een eerdere aanhouding besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor.

b. Nopens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Door bovenstaande motivering schendt de Dienst voor Vreemdelingenzaken de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Uit de formele beginselen van behoorlijk bestuur kan gesteld worden dat er een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden genomen worden, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen doen en de procedure goed volgen.

Door zich te baseren op wetsartikelen die niet van toepassing zijn op verzoeker schendt zij tevens het motiveringsbeginsel.

De overheid moet haar besluiten goed motiveren: de feiten moeten kloppen en de motivering moet logisch en begrijpelijk zijn.

Ook het materiële evenredigheidsbeginsel werd geschonden door verzoeker als enige van het ganse gezin op te sluiten met het oog op repatriëring.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, enerzijds dat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en anderzijds dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder stelt vast dat verzoeker bij zijn arrestatie enkel in het bezit was van een Georgisch paspoort. Daarnaast werd hij op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig. Het winstgevend karakter van deze feiten toont aan dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder motiveert eveneens met toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet waarom er aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn wordt toegestaan. Verweerder wijst erop dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig en dat het winstgevend karakter van deze feiten aantoont dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden en gelet op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van drie jaar in casu niet disproportioneel.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

In een letterlijke herneming van het betoog uit zijn verzoekschrift inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, voert verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wederom de schending aan van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Verzoeker acht de motieven van de eerste bestreden beslissing niet afdoende omdat die onvoldoende gegevens bevat om te kunnen besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden. Het komt volgens hem aan verweerder toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde een beslissing die een beperking van het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad en vervolgt dat verweerder dient te beoordelen of zijn gedrag een gevaar voor een nieuwe ernstige verstoring van de openbare orde oplevert. Volgens hem is een verwijzing naar één enkel feit niet voldoende om te stellen dat hij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst te herhalen. Hij meent dat gemotiveerd moest worden waarom hij vandaag nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat, om een bevel te nemen, een gedrag dat *"ernstige redenen van openbare orde"* uitmaakt en een *"werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving"* vereist is en dat de beslissing ook in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel. Hij verwijst verweerder niet te zijn overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele gevaar voor de openbare orde. Het winstgevend karakter duidt volgens hem evenmin op een gevaar op bijkomende feiten. Hij voert nog aan dat verweerder heeft nagelaten te vermelden dat hij na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten en dat er geen rekening mee gehouden werd dat de procureur des Konings klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive.

In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De bestreden verwijderingsbeslissing bevat de volgende motivering in feite:

“Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politie van Vlas op 14.05.2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van poging tot diefstal uit een voertuig. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verder bevat de eerste bestreden beslissing ook een motivering inzake het gezinsleven in het kader van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), medische problemen en een motivatie inzake artikel 3 van het EVRM. Voorts worden in de eerste bestreden beslissing ook de specifieke motieven weergegeven op grond waarvan verweerder heeft besloten om verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Er wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en er volgt ook een feitelijke toelichting, met name: *“Er bestaat een risico op onderduiken: 1° Betrokkene weigert verklaringen af te leggen over zijn aankomst in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Vlas op 14/05/2025 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal uit een voertuig. Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waardoor verweerder op terechte wijze toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Die vaststelling volstaat reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen naar recht.

Met betrekking tot artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, verwijst verweerder in de eerste bestreden beslissing duidelijk naar de feiten die verzoeker worden verweten, met name dat hij door de politie op 14 mei 2025 op heterdaad werd betrapt op diefstal in een voertuig. Die vaststellingen vinden steun in het administratief rapport van 14 mei 2025 van de politie van de politiezone Vlas dat zich in het administratief dossier bevindt. Voorts wordt in voormeld verslag aangegeven dat verzoeker werd aangetroffen met een deel van de buit op zich. Het *“TARAP/RAAVIS verslag”* of administratief rapport waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat de naam van verzoeker, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar het PV-nummer. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan, heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over om op grond van de vaststellingen door de lokale politie te besluiten dat verzoeker een diefstal heeft gepleegd met een andere persoon. De gemachtigde heeft aangetoond dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde. Met zijn betoog dat hij na verhoor door de politiediensten door het parket werd vrijgelaten en de procureur des Konings klaarblijkelijk minder overtuigd was van het gevaar op recidive, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen, zonder daarbij de vaststellingen van de politie en het motief met betrekking tot het risico voor de openbare orde met concrete argumenten te weerleggen.

Voorts houdt het gegeven dat verzoeker wordt vermoed onschuldig te zijn tot hij wordt veroordeeld niet in dat verweerder op basis van een eigen onderzoek van de concrete vaststellingen die werden gedaan niet vermog te oordelen dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien beschikt verweerder bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid waarop de Raad ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uitoefent. De Raad acht het in deze niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van verzoekers actueel gedrag. Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar verschillende arresten van de Raad, die geen precedentenwaarde hebben, doet hierover niet anders besluiten. Evenmin laat de overtuiging van verzoeker dat er enkel sprake zou kunnen zijn van een gedrag dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden wanneer onomstotelijk vaststaat dat hij opnieuw strafbare feiten zal plegen, niet toe te besluiten dat uit de voorliggende gegevens niet zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor het overige betwist verzoeker de redenen waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan en de elementen op grond waarvan werd geoordeeld dat er een risico op onderduiken bestaat,

niet. Het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek vormt overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet de rechtsgrond voor het opleggen van het bestreden inreisverbod van drie jaar. Verzoeker ontwikkelt ten aanzien van het inreisverbod echter geen enkel concreet verweer waardoor deze beslissing onverminderd overeind blijft.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke of juridische gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het redelijkheidsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of materiële motiveringsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN